

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ὁ Αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος ὁ τρίτος, ὅταν τις εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ ἐπήγαινε νὰ εὕρῃ μέρος τι ἐνθα οὐδεὶς ὑποκριτὴς κατῴκει, τῷ εἶπεν «ὅτι πρέπει νὰ ταξειδεύσῃ εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν πέραν πολὺ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν παγωμένον Ὀκεανὸν διότι καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ἀνφθάσῃ, θὰ εὕρῃ ὑποκριτὴν.» Καὶ εἶναι ἀληθές ὅτι ἕκαστος εἶναι ὑποκριτής. Ἡ ὑποκρισία εἶναι μάθημα τὸ ὁποῖον ἕκαστος μανθάνει. Ἐξακολουθεῖ μετὰ τῆς ἡλικίας, καὶ φαίνεται ἐν τῇ νηπιότητι ὁ σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος τὴν μετέρχεται ὁ μελαγχολικὸς καὶ ἀγροῖχος ἐνασκέει αὐτήν. Πάντες οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι κατὰλληλοι διὰ πόλεμον· ἡ παιδεία πρέπει νὰ ὑπηρετῇται ὑπὸ ἐκλεκτῶν καὶ διακεκριμένων πνευμάτων· αἱ τέχναι πρέπει νὰ ἔχωσιν ἡσυχίαν καὶ διὰ κόπου ἀποκτῶνται· ἀλλὰ παντὸς εἶδους ἄνθρωποι εἰσι δεκτικοὶ καὶ ἐπιτυγχάνουσιν εἰς τὴν ὑποκρισίαν. Ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ὅλος ὁ κόσμος, εἶναι ἐργαστήριον παραπεποιημένων ἐμπορευμάτων, θέατρον ὑποκριτικῶν μεταμφίσεων. Ἡ χάρις εἶναι τὸ μόνον ἀντίδοτον εἰς τοιαύτην ἀσθένειαν.

Η ΕΜΜΑ ΛΙΣΣΑΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Περιγράφον τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν Ἰουδαίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 18)

Ἡ Ἄννα Λίσσαυ ἦτον ἡ πρώτη ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ πατρὸς τῆς, τοῦτο δ' ἐπραξέ

μὲ λέξεις τοσοῦτον προσβλητικὰς δι' αὐτὸν ὥστε ἐματαίωσε τὰς ἰδίας αὐτῆς ἐπιθυμίας διὰ τῶν ἀκρίτων αὐτῆς σχολίων. Αὕτη ἤρξατο κατηγοροῦσα τὸ εἶδος τῆς ἀνατροφῆς τὸν ὁποῖον δ' Ἐλιέζερ μετεχειρίσθη, καὶ ἐξέφρασεν ἰσχυρὰν ἀποδοκιμασίαν διὰ τὸν τρόπον καὶ τὰ προσόντα τῆς Ἑμμας, τὰ ὁποῖα αὕτη ἀμέσως ἐπέκρινε καὶ ἐχλεύασεν. Συνέπερνε δὲ διακηρύξασα ὅτι ἡ νεαρὰ παραβάτις ἔδει νὰ υποβληθῇ εἰς αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν, καὶ θερμῶς ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς νὰ δώσῃ τὴν Ἑμμαν εἰς τὴν φροντίδα τῆς ἐπὶ ἑξ μῆνας, καὶ ἐτόλμα νὰ διαβεβαιώσῃ τὴν πλήρη παρ' ἐκείνης ἐγκατάλειψιν δοξασιῶν τοσοῦτον βδελυρῶν. Ὁ δργίλος αὐτῆς τρόπος καὶ ἡ ἑξαψὶς αὐτῆς, ἀναφερούσης τὴν αἴτησιν ταύτην, ἀπεδείκνυε τὴν φύσιν τῶν τρόπων ἐπὶ τῶν ὁποίων μετὰ τοσαύτης ἐμπιστοσύνης ἐστηρίζετο πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθομένου ἀποτελέσματος.

Ὁ Ῥαββίνος Κόλμαρ, ἀφοῦ ἰσχυρῶς ἐπέκρινε τὸ μέγεθος τῆς παραβάσεως τῆς Ἑμμας, ἐξεδήλωσε τὴν γνώμην αὐτοῦ ὡς ἀκριβῶς σύμφωνον πρὸς τὴν τῆς Ἀννης, καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ τρόπος τῆς μεταχειρίσεως αὐτοῦ θὰ ἦτο ἐξόχως ἐπιτυχής.

Αἱ δύο μάμμαι διέφερον ὁλοσχερῶς κατὰ τὴν γνώμην ἀπὸ τῆς Ἀννης καὶ τοῦ Ῥαββίνου οὕτε ἠθελον αὐταὶ καὶ οἱ ἄλλοι παρεστῶτες, νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ἡ Ἑμμα ἦτο ἐνοχος εἰς τὴν λυπηρὰν ταύτην ὑπόθεσιν. Αὕτη ἐνήργησεν ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς καρδίας τῆς, εἶτα δὲ ἰσχυρίσθησαν ὅτι ὅλη ἡ ὑπόθεσις ἦτο τὸ ἔργον τοῦ κακοῦ ἐκείνου δαίμονος, ὅστις πάντοτε ἐζήτει νὰ διασκορπίζῃ καὶ ἐνοχλῇ τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν Ἰσραὴλ· δὲν ἤξιουν ὅτι ἐγίνωσκον τὸν καλλήτερον τρόπον τῆς ἐνεργείας ἀλλὰ συνίστων ἥπια μέσα, καὶ θερμῶς ἀπέκρουον τὴν παράδοσιν τῆς Ἑμμας εἰς μητέρα ἥτις προφανῶς δὲν τὴν ἠγάπα, εἰ καὶ πρὸ τοῦ ἀτυχοῦς τούτου συμβάντος.

Εἶτα ἀννέχθησαν εἰς τὸν Ῥαββίνον Ἰωνάθαν ὅστις

ἔδωκε τὴν συμβουλὴν του ὑπὲρ εὐγενούς καὶ μαλακοῦ τρόπου, καὶ ἰδιαιτέρως ἐπέμεινεν ἐπὶ τοῦ ἀντιπολιτικοῦ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐνώπιον τῆς Ἑμμαν. «Αὕτη εἶναι μικρὰ καὶ θέλει λησμονῆσαι δλόκληρον τὸν μῦθον μετ' οὐ πολλὸν χρόνον, ἐὰν δὲν ἐντυπώσητε τοῦτον ἐπὶ τοῦ νοός της δι' ἀδίκου καταδιώξεως», εἶπεν οὗτος εἰς τὸν Ἑλιέζερ. «Ἦδη προσέβητε παραπολὺ ἀφήσαντες βιβλίον τοιοῦτον εἰς μέρος ἔνθα τὸ τέκνον σας προσεπέλαζε, καὶ εἰσθε ἄξιοι πολλῆς μομφῆς· μὴ προσέστητε εἰς τοῦτο τὴν ἀντίστασιν, καὶ θέλει παρέλθει ὡς ἡ δρόσος τῆς πρωῒας».

Ὁ Σολομὼν Λίσσαυ, ὅστις μέχρι τοῦδε δὲν εἶχε λάβει μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν, καίτοι προδήλως πολὺ συγκινηθεὶς, ἐζητήθη νῦν νὰ λαλήσῃ τὸ ἔπραξε, μετ' τὴν νοημοσύνην καὶ εὐμένειαν τὴν χαρακτηρίζουσιν αὐτόν. Χωρὶς ἄνευ ἀνάγκης νὰ πληγώσῃ τὰ αἰσθήματα ἢ τὰς προλήψεις τοῦ Ἑλιέζερ, ὅστις, μετ' ὅλον τὸ ἐξαιρετικὸν τῶν συστημάτων του, περιπαθῶς ἠγάπα τὴν Ἑμμαν, καὶ πράγματι, καίτοι ἐσφαλμένος, ἐζήτηε νὰ προαγάγῃ τὴν εὐδαιμονίαν της, τὴν τε πνευματικὴν καὶ κοσμικὴν, ὑπέδειξε τὰ κακὰ τῆς προώρου μορφώσεως τῆς διανοίας της, ἀποκλεισμένης ἀπὸ πάσης κοινωνίας, καὶ ἀποκρυπτομένης ἀπ' αὐτῆς τῆς πραγματικῆς καταστάσεως τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους ἐν τῷ παρόντι καιρῷ καὶ ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ. Συνεφώνησε πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Ῥαββίνου Ἰωνάθαν, καὶ ὑπεστήριξε τὸ συνετὸν αὐτῆς διὰ πολλῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ ἐπὶ τέλους συνεβούλευσε πλήρη μεταβολὴν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς Ἑμμαν. «Ἀφστε αὐτὴν», εἶπεν οὗτος, ἀποτεϊνόμενος πρὸ πάντων εἰς τὸν Ἑλιέζερ, «ν' ἀναμειγνύηται εἰς κοινωνίαν ἀρμόζουσιν εἰς τὴν τροφὴν αὐτῆς ἡλικίαν, καὶ στείλατέ την εἰς δημόσιον σχολεῖον, ὅπου νὰ συναντήσῃ ἄλλα παῖδιά, καὶ ἐνῶ ἐκεῖ μανθάνῃ ὅτι ὁ Ἰουδαϊσμός δὲν εἶναι ἡ θρησκεία τῆς γενετείας αὐτῆς γῆς, τὸ παράδειγμα καὶ ἡ διδασκαλία ἐν τῷ οἴκῳ, ἡνωμένη πρὸς πρωῒμους συνηθείας, θέλουσιν ἀναμφιδόλως δώσει εἰς αὐτὸν τὴν ὑπεροχὴν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ταῖς κλίσεσιν αὐτῆς· τοῦτο δὲ θέλετε ἐνισχύσει διὰ τῶν καθημερινῶν μαθημάτων σας καὶ τῆς ἐξηγήσεως τῆς Γραφῆς.

Ἡ συμβουλὴ αὕτη, μετὰ πολλὴν συζήτησιν, ἐγένετο ἐπὶ τέλους δεκτὴ παρὰ πάντων πλὴν τῆς Ἀννης καὶ τοῦ Ῥαββίνου Κόλμαρ, διακηρύξαντος ὅτι σχολεῖον τῆς φύσεως ἦν ἀνέφερρον, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Ναζωραίου, θὰ συνεπλήρου τὴν ἤδη ἐπελθοῦσαν ζημίαν. Ὁ Ἑλιέζερ ἐκλονίσθη εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἀλλ' ὁ γαμβρός του ἀπήντησεν ὅτι ἡ θρησκεία δὲν ἀπετέλει ἐν γένει μέρος τῆς ἐν τῷ σχολείῳ διδασκαλίας, καὶ ὅτι ἰδιαίτεραι συμφωνίαι ἠδύναντο νὰ γίνωσιν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἑμμαν. Τὸ σχέδιον αὐτοῦ ἐπὶ τέλους ἐγένετο δεκτὸν, καὶ ἐζητήθη νὰ εὕρῃ κατάλληλον σχολεῖον διὰ τὴν θυγατέρα του. Ἡ συνέλευσις μετὰ τοῦτο διελύθη, ἀλλὰ πρὶν ἢ

ἡ Ἄννα ἀφήσῃ τὸ δωμάτιον, στρεφόμενη εἰς τὸν πατέρα της λέγει αὐτῷ χλευαστικῶς. «Συνειθίζετε νὰ καλῆτε τὴν εὐνοουμένην σας ἐν θαῦμα, καὶ νὰ διακηρύσσετε ὅτι ἡμέραν τινα θὰ ἐλαμπεν ὡς ἄστρον πρώτου μεγέθους ἐν τῷ θρησκευτικῷ κόσμῳ· πιστεύσόν μοι, θέλει ἀποδειχθῇ θαμβοῦν μὲν ἀλλὰ ψευδὲς μετέωρον, καὶ θέλει ἀκτινοβολήσῃ στιγμιαίαν λάμψιν, εἴτα δὲ θέλει πέσει καὶ δύσει ἐν σκότει διὰ παντός!»

Ὁ Ἑλιέζερ πειραχθεὶς λίαν, ἠτοίμαζετο νὰ δώσῃ αὐστηρὰν ἀπάντησιν, ὅταν ὁ Σολομὼν Λίσσαυ, ἐνοχληθεὶς ἐκ τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ἐκδικητικοῦ πνεύματος τῆς συζύγου του, ταχέως τὴν ἀπεμάκρυνεν, καὶ ὁ Ῥαββίνος Κόλμαρ, ὅστις εἶδε τὴν θύελλαν ἐγειρομένην ἐπὶ τοῦ συνεφώδους προσώπου τοῦ Ἑλιέζερ, ἔμεινεν ὀπίσω ἵνα κατευνάσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων τῆς Ἀννης καὶ νὰ καταπραῦνῃ τὰ ἐξεγερθέντα αἰσθήματα αὐτοῦ. Εἰς τοῦτο τοσοῦτον ἐπέτυχεν ὥστε ὅταν ὁ Ῥαββίνος τὸν ἀφῆκε ἐφάνη ἐντελῶς καταπραῦνθεὶς· ἀλλ' οὗτος ἀπέθηκε τοὺς λόγους της ἐν τῇ καρδίᾳ του, καὶ ἐκ τῆς ὥρας ἐκείνης οὐδέποτε ἄλλοτε ἔρριψεν ὄμμα εὐνοϊκὸν ἐπ' αὐτῆς ἐν ταῖς ἐτησίαις αὐτῶν συνεντεύξεσιν. Ἐκείνη δὲ κρύφα ἀπεφάσισε, ἐν καταλλήλῳ εὐκαιρίᾳ, νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδια αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ τοσοῦτον εἰς αὐτὸν μὲν προσφιλοῦς εἰς αὐτὴν δὲ τόσον ἀπεχθοῦς ὄντος. Τοιαῦτα ἦσαν τὰ αἰσθήματα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς καὶ αἱ ἀντίθετοι καὶ διαμαχόμεναι αὐτῶν ἀποφάσεις ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐσκίαζον καὶ ἐπεπρόσθουν εἰς τὸν νεαρὸν βίον τοῦ ὑπὸ τοσοῦτον παραδόξων περιστάσεων περιστοιχισμένου παιδίου.

(ἀκολουθεῖ).

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΙΕ'.

Πῶς οἱ σπόροι σπείρονται.

Οἱ σπόροι σπείρονται κατὰ ποικίλλους τρόπους· δὲν μένουσιν ὅλοι εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ἔνθα ῥίπτονται.

Πολλὰ εἶδη σπόρων ὑπάρχουσι τὰ ὅποια ὁ ἄνθρωπος διασκορπᾷ συγκομίζων τοὺς καρπούς του ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος.

Τινὲς τῶν σπόρων παρασύρονται ἐκ τοῦ ὕδατος ἐνίοτε πλέουσι μακρὰν εἰς μεγίστην ἀπόστασιν κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον, καὶ ὡς ἄνθρωποι, ἀποκαθίστανται μακρὰν τοῦ μέρους ἔνθα ἐγεννήθησαν.

Σπόροι ἐνίοτε μεταφέρονται ἐντὸς τῶν μαλλίων τῶν κτηνῶν καὶ ῥίπτονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τὸ πρόβατον λαμβάνει σπόρους ἐντὸς τοῦ μαλλίου του, καὶ τοὺς ἀποτινάσσει καθόσον προβαίνει εἰς βοσκήν, καὶ τοὺς ἀποτρίβει ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν φρακτῶν.